

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Trybunału Konstytucyjnego
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2023 r.,
skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I ACz 202/22.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku M. J. o zwolnienie od kosztów sądowych.**

UZASADNIENIE

Skarżący M. J., reprezentowany przez adw. A. N., złożył skargę na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, wnosząc o: stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie I ACz 202/22, zasądzenie „od organu na rzecz strony kwoty jaką Sąd procedując w sprawie skargi uzna za uzasadnioną w celach prewencyjnych lecz nie mniej niż 6.000 zł” oraz zasądzenie „kosztów zastępstwa prawnego” (pisownia oryginalna).

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że Sąd Apelacyjny ignoruje fakt wniesienia przez skarżącego pisma procesowego w formie elektronicznej i nie nadaje mu biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało odrzucić.

Przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu wpadkowym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; 1 marca 2018 r., III SPP 10/18; z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14).

W niniejszej sprawie skarga wniesiona przez M. J. dotyczy postępowania zażaleniowego na zarządzenie o zwrocie pozwu. Z tego też powodu skarga na przewlekłość jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

Z uwagi na niedopuszczalność skargi Sąd Najwyższy za bezprzedmiotowy uznał wniosek skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych (art. 126² § 2 k.p.c.) i na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie.

[kf]

[ms]

